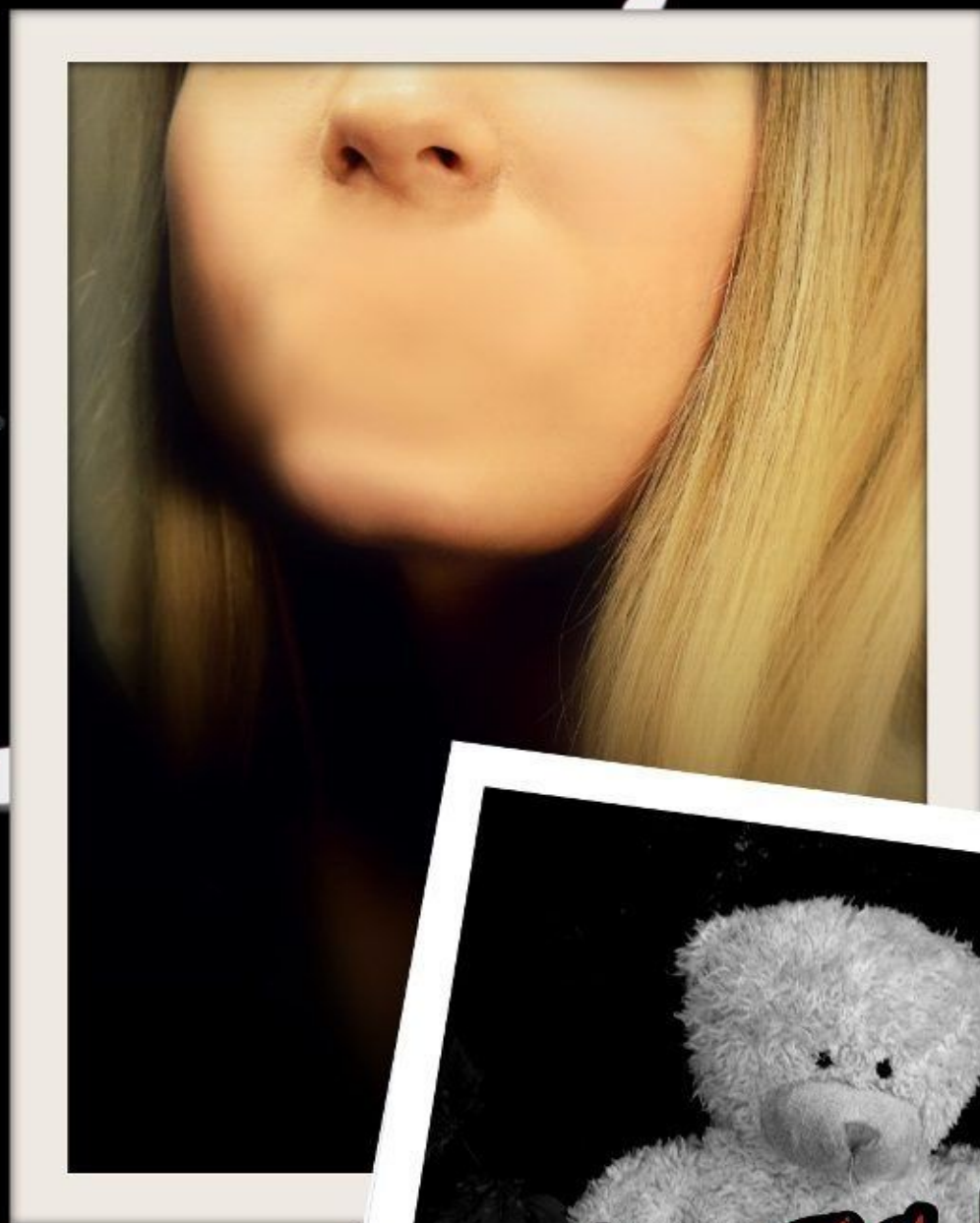

Ann River

NEDŘÍČETNÍ

Splendidum družstvo

NEPŘÍČETNÍ

ANN RIVER

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© **Ann River**

Nepříčetní

Autor: Ann River

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-69-3 EPUB

978-80-88394-70-9 MOBI

978-80-88394-71-6 PDF

Obsah

Prolog

1. Kapitola
2. Kapitola
3. Kapitola
4. Kapitola
5. Kapitola
6. Kapitola
7. Kapitola
8. Kapitola
9. Kapitola
10. Kapitola
11. Kapitola
12. Kapitola
13. Kapitola
14. Kapitola
15. Kapitola
16. Kapitola
17. Kapitola
18. Kapitola
19. Kapitola
20. Kapitola
21. Kapitola
22. Kapitola

Poznámka autorky

Prolog

Lehký větřík mi příjemně cuchá vlasy, zatímco já se rozhlížím ze svého místa na korbě rudého pickupu. Ve vzduchu je cítit svoboda a tisíce nových možností. Nad mou hlavou prolétá pták. S úsměvem sleduji jeho roztažená křídla. Jsem volná jako ty – pomyslí si. Opouštím psychiatrickou léčebnu s vědomím, že jsem se dobrala kýženého výsledku. Jsem zdravá, konečně jsem zdravá.

Auto trochu zarachotí a najede na hrb, takže nadskočím a zasměji se. Věděla jsem, že cesta nebude právě rovná, ale to mi vůbec nevadí. Jsem ochotná zdolávat jednu překážku za druhou, jen když to bude stát za to.

Když jsem na to místo tenkrát přišla, uznávám – byla jsem trochu skeptická. Nevěřila jsem, že mi tam dokážou pomoci. Ale to jsem se mýlila. Dosáhla jsem všeho, co se po mně žádalo. Smířila jsem se se smrtí a vlastně i se životem. Objevila jsem sebe samou a přijala tu osobu i se vším tím temným, co k ní zkrátka patří. Naučila jsem se pracovat s bolestí, a také ovládat svůj vztek. Cítím se jako znovuzrozená. Vymanila jsem se z pout strachu a udělala krok do prázdna. A to všechno mě naučilo právě to místo. Psychiatrická léčebna u Svatého Víta.

1. Kapitola

„Děláš to nejlepší, co můžeš, Rolande. Nemáš důvod se obviňovat,“ řekla medovým hláskem žena na sedadle spolujezdce. Rozespale jsem si promnula víčka a vyhlédla z okna. Projížděli jsme liduprázdnou krajinou, což znamenalo, že už se blížíme.

„To nejlepší pro koho? Pro tebe?“ ozvala jsem se ze zadního sedadla. Bianka se polekaně otočila, až se rudé lokny na jejích ramenou rozhoupaly. Sjela mě vražedným pohledem svých safírových očí a našpulila dokonale nalíčené rty. Nemusela nic říkat, velmi dobře jsem věděla, co si myslí. Otočila jsem hlavu na řidiče a čekala odpověď. Otec však jen mlčky hleděl na rovnou venkovskou cestu před sebou. Do našich hádek se přestal plést už dávno. Došlo mu, že kdykoliv se přikloní na stranu jedné z nás, vyvolá tím pouze vztek a další hádky.

„Máš pravdu. Nechceme přeci dráždit hada bosou nohou,“ utrousila jsem posměšně, čímž jsem si vysloužila další z Biančiniých nevrlych pohledů. Zkontrolovala jsem tachometr a potvrdila si, že otec už opět překračuje povolenou rychlost. Ručička se nebezpečně blížila sto dvaceti kilometrům v hodině, což znamenalo, že je nervózní.

„Nemusíš mě tam vozit,“ zkusila jsem to toho dne už po páté.

„Dobře víš, že nemám na vybranou,“ odtušil a zavrtěl plešatou hlavou.

„Jenomže to je právě to,“ zvýšila jsem hlas. „Máš na vybranou, ale ty si pořád vybíráš ji,“ zaječela jsem.

„S Biankou to nemá co dělat,“ odpovídal rezignovaně otec.

„Ale má, chce se mě zbavit,“ oponovala jsem mu a uraženě našpulila rty jako malé dítě.

„To tys napadla spolužačku. Musíš přijmout zodpovědnost za své činy,“ ozval se a Bianka souhlasně přikyvovala. V bočním zrcátku jsem zachytila její zlomyslný úšklebek.

„Znáte tu pohádku o Sněhurce?“ ozvala jsem se najednou. „Zlá macecha se jí snaží zbavit, ale nakonec zemře strašlivou smrtí,“ zasyčela jsem.

„Rolande,“ vypískla ublíženě Bianka a nyní jsem byla se škodolibým úsměvem na řadě já. Otec si však jen vydechl a zakroutil hlavou. Zbytek cesty ubíhal v tichosti. S macechou jsme na sebe vrhaly vražedné pohledy skrze boční zrcátko a otec se s nohou na plynu soustředil pouze na cestu, aby unikl našemu hašteření.

Když auto konečně zastavilo a otec vystoupil, otočila se Bianka na sedadle, a tak tiše abych to slyšela jen já, prohlásila: „Macecha se chtěla Sněhurky zbavit proto, že se obávala její krásy. Takže nemusíš mít strach.“

Nenáviděla jsem tu ženu, a nenáviděla jsem otce, že neviděl, jaká skutečně je.

„Vystupovat,“ zahlaholil otec, když mi otevřel dveře. Vysoukala jsem se z našeho červeného mercedesu a s nechutí sledovala, jak otec otevírá dveře té fúrii. Jako pravá dáma nejprve vysunula hubené nohy v rudých lodičkách, a až pak elegantně vystoupila.

„Ona tu snad může počkat,“ utrhla jsem se rozhořčeně na otce.

„Tohle si nemůžu nechat ujít,“ odsekla Bianka nenápadně a očima přelétla okolí.

„Aby si tě tu taky nenechali,“ vrátila jsem jí to a zahleděla se na obrovskou bránu, nad níž se velkými kovovými písmeny vyjímal nápis Psychiatrická léčebna u Svatého Víta.

Následovaly jsme otce po cestě z kočíčích hlav skrz areál plný rozmanitých starých budov. Když se Biance zasekl jehlový podpatek v mezeře, vybuchla jsem smíchy, za což mi otec věnoval káravý pohled. „No co? Jsme v blázinci, a já jsem blázen,“ pronesla jsem posměšně a pokrčila rameny. Otec moji poznámku ignoroval a pomohl své manželce vyprostit botu ven.

Jakmile jsme zastavili před budovou s nápisem příjem, fúrie se ke mně naklonila a zašeptala: „Kdo se směje naposled...“

„Ten má dlouhé vedení,“ odsekla jsem, a popoběhla, abych dohnala otce, který už otevíral prosklené vstupní dveře vysoké cihlové budovy.

Ocitli jsme se ve velké místnosti, vybavené pouze množstvím plastových židlí a jedním psacím stolem, za nímž seděla pevná blondýnka středního věku. Jakmile nás spatřila, vykouznila na tváři vřelý úsměv a postavila se.

„Vy budete pan Miler,“ napřáhla k otci ruku a přátelsky s ní potřásla. „A ty musíš být Dezidér,“ pronesla s nemístným nadšením, když se její pohled stočil k mojí osobě. Vůbec to nepůsobilo jako nástup do blázince. Připomínalo to začátek prohlídky velké továrny na čokoládu a ona měla být pan Wonka. Při té představě jsem se uchechtla, načež mě Bianka sjela podrážděným pohledem.

„Já jsem doktorka Jílková, budu tvým ošetřujícím lékařem,“ vysvětlila žena a požádala nás, abychom se posadili na plastové

židle před jejím pracovním stolem.

„Tak,“ vydechla doktorka, zatímco něco vyřukávala do klávesnice zastaralého počítače. „Z telefonátů jsem vyrozuměla, že máš nějaké problémy. Pověš mi k tomu víc?“ zeptala se, a zahleděla se mi do očí.

„Zmlátila spolužačku,“ informovala ji Bianka, a přehodila nohu přes nohu.

„Promiňte,“ vykvikla jsem a získala tak pozornost všech přítomných. „Musí u toho být ona?“ ukázala jsem na Bianku, jejíž tvář se rázem změnila v našťavanou grimasu. Otec se jen zprudka nadechl a doktorka na mě vrhla tázavý pohled.

„Děje se něco?“ zeptala se ostražitě.

„No já jen že ona není moje rodina,“ odtušila jsem a ušklíbla se.

„Jsem zákonná manželka tvého otce,“ ohradila se Bianka.

„Aha, takže když se jednoho dne vdám, může můj nastávající být u tvého gynekologického vyšetření?“ odpálkovala jsem ji a spokojeně se opřela na židli. Otec mezi námi těkal zděšeným pohledem a Bianka vypadala, že každou chvíli vybuchne jako časovaná bomba. „Vidíte, co musím snášet?“

„Dezidér,“ napomenula mě doktorka trpělivým, ale přísným tónem. Poté se otočila na macechu a naklonila hlavu doprava.

„Omlouvám se, ale Dezidér má pravdu. Pokud jí vaše přítomnost není příjemná, bude nejlepší, když počkáte venku.“

„Úžasné,“ vyjekla Bianka, s tím se zvedla a odkráčela z místnosti. Otec jen bezradně kroutil hlavou a doktorka opět upřela veškerou svoji pozornost mým směrem. „Je pravda, že jsi napadla spolužačku?“

„Ano,“ souhlasila jsem jako poslušný voják.

„Povíš mi, proč jsi to udělala? Provokovala tě? Udělala něco, čím tě rozčílila?“

„Říkala všem ve třídě, že jsem blázen,“ prohlásila jsem naprosto bez emocí.

„A napadá tě, co ji k tomu vedlo?“

„Vlastně,“ vmísil se do rozhovoru otec. „Všichni se shodli, že nic takového neříkala.“

„Chcete tím říct, že si vaše dcera vymýšlí?“ obrátila se doktorka k otci, čímž jej značně vyvedla z míry.

„Ne, to ne...“ koktal. „Věřím, že to opravdu slyšela, ale...nebylo to tak. Občas slyší, nebo vidí věci, které jsou poněkud v rozporu s realitou,“ vysvětloval rychle.

„Máte na mysli halucinace?“ pokračovala ve výslechu, a něco opět naťukala na klávesnici.

„Ano,“ vydechl otec a vrhl na mě omluvný pohled.

„Co si o tom myslíš, Dezidér?“

„Asi je to pravda,“ odtušila jsem, jako bychom se vůbec nebavili o mně, a stočila pohled na své nohy.

„Souhlasíš s tím, že někdy míváš halucinace?“ ujišťovala se žena trpělivě.

„Souhlasím s tím, že někdy vidím věci, které ostatní nevidí,“ opravila jsem ji.

„Jako například?“ vyzvídala.

„Vídám hloupé lidi,“ vychrlila jsem a vysloužila si hned dvoje protočení panenek. Tuhle větu jsem začala používat v době, kdy jsem poprvé viděla Šestý smysl. Moje máma se tomu vždy smála, ale otec to považoval za otravné.

„Dezidér,“ nadechla se doktorka a složila buclaté dlaně na stůl. „Je důležité, abys pochopila, že tu nejsi za trest. Chceme zjistit, co se s tebou děje, a najít ti vhodnou pomoc.“

„Protože si myslíte, že jsem blázen,“ mrkla jsem na ni jedním okem.

„To si o tobě přece nikdo nemyslí,“ pokoušela se mě uklidnit.

„Jistě,“ špitla jsem a složila ruce na hrudi.

Lékařka to vzdala a podsunula otci nějaké papíry k podpisu. „Jelikož je Dezidér teprve patnáct let, bude umístěna na dětské oddělení. Po domluvě ji samozřejmě můžete navštěvovat. Provedeme jí pár testů a samozřejmě bude pod dohledem kvalifikovaných psychiatrů a psychologů. Na vaši žádost vás budeme informovat o všem, co se nám podaří zjistit.“ Mluvila, jako bych tam ani nebyla. Toliko ku její profesionalitě. Dalším podáním ruky se rozloučila s otcem a veškerá její pozornost nyní patřila jen a jen mé osobě.

Kovová branka zavržala a umožnila nám přístup na zahrádku ohraničenou starým pletivovým plotem. Prošly jsme kolem několika prolézaček až ke vchodu do přízemní budovy, kterou zřejmě nikdo neopravoval už alespoň sto let. Omítka béžové barvy se místy olupovala, stejně jako kdysi bílý nátěr dřevěných okenic. Ačkoliv by mě normálně znechutilo, že musím žít v něčem takovém, vlastně mi to ani nevadilo. Většina budov v areálu se nacházela v podobném ne-li horším stavu, avšak co se okolí týče, všude vládla zeleň, mezi stromy se proháněly veverky a zajíci a před každým oddělením se nacházel záhon překrásných květin. Připomínalo mi to výlet do Itálie, který jsme podnikli těsně před matčinou smrtí. Doktorka

otevřela staré dřevěné dveře a vpustila mě do místnosti, která měla nejspíš sloužit jako jídelna. Nacházelo se zde ohromné množství jednoduchých čtvercových stolů, a ke každému z nich náležely čtyři židle. „Tady se podává jídlo,“ ukázala na malou kuchyňku, jejíž dveře byly otevřené dokořán. Zamyslela jsem se, zda nemají strach, že některý z pacientů pronikne dovnitř a ublíží si. „Sprchy jsou společné, ale jistě se s ostatními brzy domluvíte na nějakém režimu,“ řekla a otevřela dveře do místnosti mnohem větší, než byla kuchyně. Byly zde dva zděné sprchové kouty se závěsy, kumbálek s úklidovým náčiním, vana, a řada umyvadel s velkým zrcadlem. Bílé kachličky by rozhodně potřebovaly vyměnit, ale působilo to celkem čistě a nezávadně. Dále jsme prošly místností plnou křesel a stolků, v níž byla pouze jediná televize. „Támhle jsou pokoje chlapců, a tady dívek. Je důležité dodržovat pravidla a jedním z nich je, že opačná pohlaví se smějí setkávat pouze ve společných prostorách,“ vysvětlila lékařka. Záchody naštěstí společné nebyly.

„A tady budeš spát,“ oznámila, když rozevřela úzké, zpola prosklené dveře miniaturního pokoje, kam se stěží vlezly dvě postele. Už už jsem se chtěla zeptat, zda budu mít spolubydlící, když se dveřmi prodrala hubená dívka s hnědými lokýnkami. „Ahoj,“ špitla jemným hláskem a hleděla na mě velkýma oříškovými očima. „Ahoj,“ odpověděla jsem zmateně.

„Teď si můžeš vybalit, Adélka ti když tak ukáže zbytek a sestra ti pak sdělí, kdy budeš mít tépěčka,“ řekla doktorka, a vypochoďovala z místnosti. Posadila jsem se na volnou postel a němě hleděla z okna, které zabíralo celou jednu zeď. „Já jsem Adélka, a ty?“ ozvala se dívka znovu, čímž si vysloužila veškerou moji pozornost. „Dezidér,“ odtušila jsem.

„Zvláštní...“ pronesla Adélka.

„Co je zvláštní?“ obořila jsem se na ni.

„Myslela jsem, že je to klučičí jméno,“ vysvětlila svoji poznámku.

„Myslela jsem, že je ti po tom kulové,“ odbyla jsem ji, což mě zamrzelo hned ve chvíli, kdy se její výraz změnil v ublížený.

„Promiň,“ omluvila jsem se. Vybíjet si vztek na malém dítěti nebylo zrovna tím, co jsem se snažila dokázat.

„To nic. Táta taky říká, že bych se neměla plést do cizích věcí,“ pípla nejistě, až jsem ji začala litovat.

„Kolik ti je?“ zeptala jsem se už mnohem přívětivějším tónem a neušlo mi, že jí zacukal koutek.

„Pět, a tobě?“

„Patnáct...“ vydechla jsem a zamyslela se, jak rozvést konverzaci dál. Položila jsem tedy otázku, která mi skutečně vrtala hlavou: „Nevím, jestli je to vhodné...ale můžu vědět, proč jsi tady?“

„Jsme spolubydlící,“ odvětila zmateně, čímž mě rozesmála.

„Myslela jsem v léčebně,“ upřesnila jsem.

„Aha...něco jsem zapálila,“ vysoukala ze sebe a její malá tvářička se proměnila v záplavu červeně.

„Tak to abych si hlídala zapalovač.“

„Ty tu máš zapalovač?“ vypískla a vyvalila oči.

„Ano. Jak jinak bych si zapálila cigaretu?“

„Děti tady ale kouřit nesmí,“ pronesla se vší vážností.

„Tak to bude naše malé tajemství, dobře?“ zašeptala jsem a spiklenecky na ni mrkla, čímž jsem si od ní vysloužila uličnický úsměv a přikývnutí.

„A co jsou ty tépěčka?“ zeptala jsem se a ulevilo se mi, když se konečně posadila na postel naproti mně.

„Terapeutické činnosti. Malování, háčkování, výroba ze dřeva...“ vysvětlovala.

„Já se ale na žádné nehlásila,“ pronesla jsem mimoděk.

„Asi ti nějaké vybrali rodiče.“

„A nevíš jaké?“ chtěla jsem vědět.

„Nevím. Uvidíš, za chvíli pro tebe jistě přijde sestra.“

„Dezidér Milerová?“ zeptala se žena s hlavou ve dveřích. „Ano, to jsem já,“ odpověděla jsem, zatímco jsem do šuplíku pod postelí vršila oblečení.

„Pojď se mnou,“ zavrčela, jako by ji to snad obtěžovalo, a okamžitě vypochoďovala ze dveří.

Následovala jsem vyhublou vrásčitou zdravotní sestru napříč oddělením, až mě vyvedla ven z budovy. Ačkoliv se neobtěžovala představit, poznala jsem, o koho jde. Sestra Vránová. Když mi o ní Adélka na pokoji vyprávěla, měla v očích hrůzu. Bylo k nevíře, že zrovna zdravotní sestra trpí takovým nedostatkem empatie a vstřícnosti.

„Tady to je,“ oznámila suše a vrazila mi do ruky malou bílou kartičku s mým jménem. Vešla jsem tedy do budovy s nápisem „Pracovní terapie“ a rozhlédla se po úzké chodbě zdobené velkým množstvím různorodých kreseb a plastik. Bylo zde hned několik dveří vedoucích do různých dílen a mně nikdo neinformoval, kam vlastně patřím já. Na kartičce jsem se dočetla, že bych měla navštěvovat kurz nějaké paní Soviové, ale na žádných dveřích jsem nedokázala nalézt toto jméno.

Začínala jsem propadat panice, protože tyhle situace mi nikdy nedělaly příliš dobře, když se u mě zastavil starší pán. „Copak hledáš?“ zeptal se medovým hláskem. Připomínal spíš pohádkového dědečka, nežli pacienta psychiatrické léčebny.

„Kurz paní Soviové,“ vysvětlila jsem, a na důkaz před sebe zvedla lísteček. Staříček se mile usmál a pokynul mi rukou, abych ho následovala. Zavedl mě hned do prvních dveří, za kterými se ukrývala maličká dílnička. Stoly zde byly natěsnány vedle sebe, a kolem židlí se musel člověk vyloženě protahovat. Za pracovním stolem si hověla štíhlá žena středního věku. Přišla jsem k ní, abych se představila, ale ona pouze natáhla ruku a sebrala mi kartičku.

„Někam si sedni a vyber si, s čím budeš pracovat,“ řekla úsečně a zařadila lísteček mezi ostatní. Rozhlédla jsem se a všimla si nejružnějšího výtvarného náčiní, které zabíralo vesměs všechny police i skříňky. Sebrala jsem čtvrtku, a usadila se ke stolu, v jehož středu se vyjímalý kastlíky s tužkami a pastelkami. Stařík se usadil naproti mně, a zbylé židle okolo nás obsadili lidé různého věku, pohlaví a nejspíš i s různými diagnózami.

„Co budeš kreslit?“ zeptal se.

„To nevím,“ pozvedla jsem ramena a zamyslela se. Všimla jsem si, že někteří pacienti malovali podle časopisů, jiní modelovali, a paní hned vedle mě nerušeně vyšívala. Ačkoliv jsem měla z počátku strach, protože jsem v sobě nikdy neobjevila žádný výtvarný talent, uklidnilo mě zjištění, že většina z přítomných je na tom stejně. Chlapec vedle mě, kterému mohlo být něco okolo dvaceti, prostě jen vykresloval jednoduchou dětskou omalovánku. Muž naproti němu se pokoušel ztvárnit hrad z fotografie, která ležela přímo před ním.

„Pane Řeháku, ještě tu máte z minula nedokončené kapradí,“ ozvala se sestra Soviová a předala staříčkovi rozkreslený obrázek listů.

„Páni, to je nádherné,“ žasla jsem, když jsem viděla detailně propracovanou kresbu. Pan Řehák se na mě potutelně usmál a s chutí se pustil do dalšího rozhovoru. „Býval jsem akademický malíř,“ oznámil mi hrdě.

Zahleděla jsem se na svůj doposud prázdný papír a bezradně si povzdechla.

„Je to terapie,“ ozval se hlas za mnou. Otočila jsem se a zjistila, že mi za zády stojí paní Soviová. Nechápatě jsem naklonila hlavu na stranu.

„Nejde o to, jak dobře kreslíš. Má ti to pomoci se soustředit a uvolnit se,“ vysvětlovala. Zavřela jsem tedy oči, nadechla se, a pustila se do práce.

Po celou dobu mě pan Řehák bavil zajímavými historkami ze svého života. Ačkoliv připomínal pohádkového dědečka, musela jsem uznat, že byl svého času pěkné kvítko. Vyprávěl mi, jak s kamarády naskákali opilí do kašny uprostřed festivalu řízků, nebo jak pozval první děvče k tanci, a až pak si uvědomil, že vlastně tančit neumí. Sestra Soviová ho několikrát napomenula, aby nemluvil a věnoval se práci, ale vypadalo to, že ho to vůbec netrápí.

Dvě hodiny utekly jako nic, a já se zahleděla na svůj výtvar. Biančina karikatura se vskutku povedla. Malému tělíčku vévodila obrovská hlava, místo vlasů měla rudé hady, v očích pentagramy a na nohou lodičky s noži místo podpatků. Pan Řehák můj obrázek nijak nekomentoval, pouze si ho pobaveně prohlížel a pokyvoval

hlavou. „Tak zase příště,“ loučil se, když nás sestřička pakovala ze dveří.

Dvě hodiny po večerce jsem se stále neklidně převalovala v posteli. Svoji nespavost bych mohla připsat hned několika faktorům:

1. Nepříjemně tvrdá matrace, spolu s představou, kolik už se na ní vystříдалo nocležníků.
2. Fakt, že na dětském oddělení se často některý jedinec pomoci, tomu taky zrovna nepřidával.
3. Dále jsem nebyla zvyklá na spolubydlící. Ačkoliv se Adélka zdála být milá, stále ještě to byl cizí člověk.
4. A v neposlední řadě jsem si nutně potřebovala zapálit. Celý den bez cigarety připomínal očištěc, a utrpení bylo o tolik horší, když jsem v areálu zahlédla kouřit jiného pacienta. Vzpomněla jsem si na krabičku cigaret schovanou v šuplíku pod postelí. Opatrně jsem se posadila, našla cigarety i zapalovač a přes pyžamové kraťásky natáhla černé legíny. V nejhorším mě chytí a pošlou zpátky na pokoj. Adélka v posteli klidně podřimovala a k hrudi si tiskla plyšového králíčka. Nebo to byl zajíc? U plyšové hračky se ten rozdíl těžko určuje. Na malou žhářku však působila dost nevinně.

Po špičkách jsem přešla ke dveřím, tenisky jsem za konce tkaniček svírala v ruce, a proklouzla na tichou chodbu, kde se ještě před pár hodinami motaly medikamenty zfetované děti. Proběhla jsem kolem sesterny až k hlavním dveřím a s úlevou si vydechla, protože bylo odemčeno.

Noční vzduch voněl příchodem léta a čerstvě posekanou trávou. Hvězdami posetá obloha spolu s přízračným klidem dodávala noci až magickou atmosféru. V ten moment jsem si opět připadala svobodná, nebo alespoň v mezích možností. Procházela jsem liduprázdným areálem a užívala si skutečnost, že celý prostor na chvíli patří jenom mně. Došla jsem do miniaturního parčíku, který sestával ze starého ořechu, kolem nějž bylo dokola rozestavěno pět laviček. Vybrala jsem si tu, která nebyla z výhledu dětského oddělení přes kmen ořechu vidět a s chutí si zapálila vytouženou cigaretu. Obláček kouře se vznesl do vzduchu a já úlevně zavřela oči.

„Ehm, ehm,“ významné odkašlání mě vyrušilo z transu. Úlekem jsem nadskočila a otevřela oči. Nejprve mě napadlo, že jsem byla přistižena při činu nějakým doktorem, ale když jsem si muže před sebou prohlédla pozorněji, došlo mi, že je to pouze další pacient. Vypadal tak trochu jako z jiného světa. Mohl měřit asi metr devadesát, a na sobě měl černé tričko a černé kalhoty. Na hlavě se mu vršilo hnízdo z černých vlasů, a nakonec i jeho oči byly černé jako uhlíky. Nemohla jsem od něj odtrhnout oči a poněkud mě znepokojovalo, že mi upřený pohled vrací. Najednou mě zaplavil strach. Po večerce přeci nikdo ven nemohl. Co když je nebezpečný? Rozhodně nepůsobil jako někdo, kdo zachraňuje zmatená kořata ze stromu. V tu chvíli přerušil oční kontakt a začal si mě zkoumavě prohlížet. Zajímalo mě, co asi vidí. Dlouhé vlasy pískové barvy jsem měla zapletené do nedbalého copu, jak mě to vždycky učila máma, než mě uložila ke spánku. Na sobě jsem měla bílé pyžamové tričko s obrázkem vysmáté pandy, jednoduché černé legíny a růžové

tenisky na běhání. Byla bych dobrou obětí pro šíleného násilníka? Pak se však výraz v cizincově tváři změnil a on se usmál. „Nemáš tam ještě jednu?“ zeptal se klidně. Nechápatě jsem na něj hleděla, čehož si nejspíš všiml a promluvil znovu: „Cigaretu,“ dodal s potutelným úsměvem. „Nemáš jednu navíc?“

Konečně jsem si všimla, že dlaněmi pevně svírám sedadlo lavičky. Uvolnila jsem se a podala mu krabičku i se zapalovačem. S díky vytáhl jednu cigaretu, zapálil si ji a krabičku mi vrátil. Napjatě jsem očekávala, co bude následovat. Půjde pryč? Zůstane? A co bych vlastně volila raději?

Jako by mi četl myšlenky, zeptal se: „Můžu si přisednout?“

Němě jsem přikývla a sledovala, jak se klidně rozvalil na druhém konci lavičky. Minutu jsem přemýšlela, co bych vlastně měla říct, když zase promluvil: „Taky nemůžeš spát?“

Otočila jsem se k němu a všimla si jeho provokativního pohledu. Vlastně byl docela hezký. Čistá pleť, hladce oholený.

„Ne, já přece spím. Jsem náměsíčná,“ pronesla jsem s naprostou vážností, za což se mi dostalo pobaveného smíchu.

„Já jsem Silvestr, a ty?“ jeho hlas byl směsicí temnoty a klidu. Tak nějak jsem si představoval hlas samotného Dábla, který se pokouší z nějakého chudáka vymámit úpis duše.

„Dezidér,“ odtušila jsem. Očekávala jsem běžnou reakci na moje jméno, ale nijak se nad tím nepozastavil. „Moc mě těší, Dezidér,“ pronesl medově sladkým tónem.

„Jsi pacient?“ zeptala jsem se na rovinu.

„Ano,“ kývl a otevřel ústa, z nichž se pomalu linul cigaretový kouř.

„A s čím jsi tady?“ zajímalo mě. Nevypadal jako někdo kdo má deprese, jenže to jsem přece nemohla vědět. Matka mi od malička kladla za důraz, abych nesoudila knihu podle obalu. A tím jsem se také snažila řídit.

„Sesadili mě z trůnu,“ pronesl sklesle. Otočila jsem hlavu a zkoumala, zda se jeho ústa zvlíní do pobaveného úsměvu. Nemohl to přece myslet vážně.

„Ty jsi král?“

„Ne. Už ne,“ vrtěl hlavou. „Říkám, že mě sesadili.“

„A proč tě sesadili?“ rozhodla jsem se hrát jeho hru. S bláznem se člověk nemá hádat.

„Ohrozil jsem království svojí nerozvážností. Vypustil jsem mocného draka na svobodu,“ vyprskl.

„Ty jsi vůl,“ žduchla jsem do něj, ale nemohla jsem se přestat smát. Přelstil mě.

„A ty jsi tady proč?“ vrátil mi otázku.

„Jsem drakobijec,“ mrkla jsem na něj spiklenecky. V tu chvíli se v mžiku postavil, sebral ze země klacek a namířil ho proti mně.

„Nemůžu ti dovolit draka zabít. Je to jedinečná bytost,“ zahřměl. Po jeho vzoru jsem sebrala ze země další klacek, postavila se proti němu a s hlavou vztyčenou zasyčela: „Ten drak spálil můj rodný dům na popel.“

Začali jsme divoce šermovat a na tvářích udržovali výrazy naprosté vážnosti. „Vzdej se, je-li ti život milý,“ zaznělo z jeho úst. Chvíli na to se mi podařilo píchnout klacíkem do jeho břicha a on se jako na povel svalil k zemi. „Vzkaž mému lidu, že jsem padl v boji za svou víru,“ kašlal přesvědčivě.

„Bylo mi ctí s vámi bojovat, vaše veličenstvo,“ poklonila jsem se a klesla vedle něj na kolena. Oba jsme se poddali bujarému smíchu a já na chvíli úplně zapomněla, kde se vlastně nacházím. Když mi to došlo, postavila jsem se a oprášila si kolena.

„Čas jít spát,“ mrkla jsem na něj.

S úsměvem se posadil na opěradlo lavičky, a popřál mi dobrou noc. Z jeho úst ta slova ale nezněla jako přání, spíš jako příslib.

Na oddělení jsem se vracela klidná a spokojená. Ten člověk mě dokázal rozptýlit a uklidnit zároveň. Byla jsem tu první noc a hned jsem si našla kamaráda. Máma by na mě byla pyšná.

Opět se mi podařilo lehce proklouznout kolem sesterny a nevzbudit Adélku, která podřimovala v naprosto stejné poloze, jako když jsem odcházela. Stáhla jsem si z nohou legíny a pohodlně se zachumlala do peřin. Netrvalo to dlouho a propadla jsem se do hlubokého, ničím nerušeného spánku.

2. Kapitola

„Musíte mi ji dát,“ nepřestával se rozčilovat malý hubený chlapec. Pohlédla jsem na sestru, která se mi představila jako Bibiana, a pocítila okamžitou empatii.

„Igore, máš dietu, nemůžu ti dát koblihu,“ vysvětlovala mladá žena trpělivě.

„Co to s ním je?“ zeptala jsem se Adélky, která spokojeně přežvykovala svůj rohlík.

„S Igorem? Nic. To je u něj normální,“ vysvětlila s pokrčením drobných ramínek a dál se soustředila na jídlo.

„JÁ...CHCI...KOBLIHU!!!“ zaječel Igor tak hlasitě, že si tím okamžitě získal pozornost celé jídelny. Většina dětí se vůbec netvářila šokovaně. Nejspíš na to byly zvyklí. Já však nemohla odtrhnout oči od onoho výjevu. Sestřička se ještě jednou pokusila chlapce uklidnit a podat mu talíř s jeho snídaní, když znova vybuchl a vyrazil jí jídlo z ruky, takže se na zemi povalovaly dva rohlíky a rozpatlaná vrstva nivové pomazánky.

„Tak budeš bez snídaně,“ řekla sestra, čímž ho namíchla ještě víc. Viděla jsem, jak se nafoukl, celý zrudl, a šedé tepláky začaly přímo v jeho rozkroku tmavnout. Najednou tam stál v loužičce vlastní moči, ale nasupený pohled stále upíral na vyděšenou sestřičku. „To je vaše chyba,“ zaječel a utekl z jídelny. Zatímco pohledy všech ostatních se bez zájmu vrátily ke snídani, já sledovala,

jak sestřička bere šedou hadru a utírá moč ze země. Vypadala tak krásně a křehce, až mi jí bylo líto. Takováto práce zřejmě není pro každého – pomyslela jsem si. Chuť k jídlu mě po tom představení naprosto přešla.

Po snídani jsem opustila oddělení a rozhodla se prozkoumat areál. Tak nějak mě napadlo, že bych třeba mohla objevit svého nového kamaráda Silvestra. Sotva jsem však otevřela dveře, už u mě stála maličká postavička a vzhlížela ke mně obrovskými hnědými očkami. „Kam jdeš?“

„Jdu se projít,“ řekla jsem co možná nejvíce klidně.

„Můžu jít taky?“ žadonila. Prohlédla jsem si její úbor, který sestával z obnošené, asi o číslo větší teplákovky a polorozpadlých tenisek. Nechápala jsem, proč jí rodiče nekoupí něco lepšího. Já v jejím věku chodila ve značkových šatičkách, balerínách, a vlásky jsem měla protkané množstvím třpytivých spon.

„Promiň, chci být chvíli sama. Třeba později?“ navrhl jsem a z jejího ublíženého výrazu mě píchlo u srdce. „Dobře,“ pípla a pomalým krokem se odporoučela do společenské místnosti.

Slunce začínalo pálit a v areálu se to hemžilo všemi možnými existencemi. Pán středního věku s enormně mohutným pupkem, oblečený v komické vestě, se procházel s očividně drahým fotoaparátem a zabíral detaily různých květín. Přišla jsem na místo, kde jsem se v noci setkala se Silvestrem a nemohla jsem potlačit zklamání, když tu namísto něj seděla jen stará paní ve fialové šusťákovce. Usmála jsem se na ni a ona mi úsměv vrátila. Jen co jsem popošla pár kroků, zarazil mě podivný zvuk. Znělo to jako hlas

posedlé osoby, které jsem vídala v různých filmech. Vylekaně jsem se otočila a spatřila onu stařenku, jak si něco vykládá, a balí si v ruce cigaretu. Že by další halucinace? – napadlo mě. Jen co mi myšlenka proběhla hlavou, ozval se za mnou známý hlas: „Neboj, ona tak mluví normálně.“ Otočila jsem se a spatřila pana Řeháka s rybářským kloboukem na hlavě, jak se usmívá od ucha k uchu. „Vyrazila sis na čerstvý vzduch?“ zeptal se.

Z nějakého důvodu jsem cítila, že k tomuto muži mohu být naprosto upřímná. Nejspíš za to mohly ty rošťácké jiskřičky v jeho očích, nebo skutečnost, že neměl nejmenší důvod komukoliv cokoliv vykládat.

„Vlastně někoho hledám,“ řekla jsem popravdě.

„Nějakého mládence?“ rozpustile na mě mrkl.

„I tak by se to dalo říct.“

„Divím se jen tomu, že mládenci neběhají za tebou. Můžeš mi ho popsat, třeba ti poradím,“ nabídl se.

„Jmenuje se Silvestr,“ vysoukala jsem ze sebe odpověď. Pan Řehák zvedl ruku a zamyšleně si promnul hladkou bradu. „Hmm, nikoho toho jména neznám, ale je tu spousta lidí. Jak by měl ten tvůj Silvestr vypadat?“

„Asi metr devadesát vysoký, štíhlý. Černé vlasy i oči...“ vyjmenovávala jsem všechny detaily, na které jsem si ve spojení s novým přítelem vzpomněla.

„Černé oči?“ zarazil se. „No, myslím, že kdybych tu někoho takového potkal, nejspíš bych si ho musel pamatovat. Nevíš, na kterém je oddělení?“

„Vlastně ani ne,“ odtušila jsem.

„Tak hodně štěstí v pátrání,“ počastoval mě a pokračoval v pomalé chůzi.

„Díky,“ vydechla jsem.

Procházela jsem kolem všech budov, prozkoumala hřiště i maličký bufet, ale nikde jsem ho nemohla najít.

V jednu chvíli jsem ucítila známý vanilkový parfém. Tělem mi projelo nostalgické zachvění, a ve chvíli, kdy někdo zavolal „Deniso,“ jsem se rychle otočila. Opravdu jsem věřila, že uvidím známou tvář. Když jsem uviděla malinkou zrzku, jak si to štráduje ke kamarádce, která ji před chvílí volala, jen těžko jsem potlačovala zklamání. Co jsem čekala? Že mě minulost dožene? Opravdu jsem se s tím ještě nevyrovnala? Když už se blížila doba oběda, vzdala jsem to a vrátila se na oddělení.

Ordinace doktora Vlka se nacházela ve vedlejší budově. Psychologické vyšetření patřilo mezi povinné aktivity, a tak jsem s velikou nevolí zmáčkla zvonek s jeho jménem a čekala na nevyhnutelné. Když se dveře konečně otevřely, strnula jsem. Muž, který přede mnou stál, vůbec nepřipomínal obrýleného starce z mých představ. Vysoký mladík, kterému se přes bělostnou košili rýsovaly svaly, a jehož zelené oči působily samy o sobě jako nástroj k hypnóze, by se hodil spíš na obálku módního časopisu. Podal mi ruku a já ji opatrně stiskla. Jakoby se pouhým dotekem mohl vypařit. Když se tak nestalo, zavedl mě do své ordinace. Byla to jednoduchá malá místnost s pracovním stolem, dvěma křesly a několika obrazy květin. Hledala jsem svazky knih, nebo snad model lidského mozku, ale marně. Na pokyn lékaře jsem se usadila a čekala, co bude následovat. Chvíli trvalo, než si prošel moji složku, a

pak se na mě srdečně usmál. „Takže,“ spustil a čekal na odezvu. Neklidně jsem překřížila ruce v klíně.

„Můžeš mi o sobě něco povědět?“ začal.

„Jako třeba co?“ nechápala jsem. Nebyla jsem ten typ, který na pokyn odhalí svoji duši.

„Jako třeba proč jsi tady,“ kývl hlavou.

„Podle otce jsem blázen,“ odpověděla jsem stručně.

„To si určitě nemyslí,“ zakroutil doktor hlavou.

„Vy umíte číst myšlenky?“ ptala jsem se sarkasticky.

„Ne, ale umím číst gesta a mimiku,“ nedal se. Působil tak klidně a vyrovnaně.

„A co jste vyčetl teď?“

„Že jsi nervózní,“ řekl a kývl bradou směrem k mé ruce, kterou jsem rytmicky klepala o koleno. Zasmála jsem se. „Nejsem nervózní,“ ujistila jsem ho. „Mám absták.“

Nad tou větou pozvedl obočí a lehce naklonil hlavu na stranu. „Bereš drogy?“

Opět jsem se zasmála. „I tak by se to dalo říct. Cigarety. Ale tady mi nedovolí kouřit,“ ušklíbla jsem se.

Chvíli si mě zkoumavě prohlížel, pak se zničehonic zvedl a požádal mě, abych ho následovala. Ta náhlá změna chování ve mně vyvolala řadu otázek. Vyšla jsem za ním z budovy a pokračovali jsme po úzkém chodníčku, dokud jsme nedošli až k odlehlé loučce, která byla i v tuto hodinu naprosto liduprázdná. Doktor se usadil do trávy a opřel se o kmen stromu. Zůstala jsem stát, a zkoumala ho pohledem.

„Tady si můžeš zapálit,“ vysvětlil.

„Zapálit? Myslela jsem, že jste doktor a ti nemají kouření rádi.“ Byla jsem obezřetná. Mohl to být nějaký test, který bych nerada zvorala, ale doktor se jen zasmál. „Cigarety rozhodně nejsou zdravé, na tom se jistě shodneme. Ale taky vím, že lidé se snáze otevírají rozhovoru, když se cítí příjemně,“ vysvětlil.

Chvíli jsem nad jeho slovy přemýšlela. Nejspíš jsem ho neměla hned škatulkovat kvůli profesi, kterou se rozhodl vykonávat. Usadila jsem se naproti něj a vytáhla z kapsy od mikiny krabičku cigaret. Nosila jsem je u sebe celý den, protože jsem skrytě doufala, že se najde příležitost.

Zapálila jsem cigaretu, a slastně vydechla kouř do plic. Jako bych do té doby zadržovala dech, a nyní se mi dostalo čerstvého vzduchu. Byl to paradox.

„Pro začátek bych se tě rád zeptal, jak se ti tady líbí,“ pronesl a otevřel si na klíně sešit. Do pravé ruky chytil pozlacené pero a s pohledem upřeným na mě vyčkával na odpověď.

„Je to tu...zvláštní,“ odpověděla jsem upřímně.

„Můžeš být konkrétnější?“ nabádal mě.

„Dnes se u snídane jeden chlapec pomočil, protože nedostal, co chtěl,“ vysvětlovala jsem.

„A jaký jsi z toho měla pocit? Nevadí, že ti tykám?“

„Ne, všichni mi tu tykají,“ zodpověděla jsem nejprve tu snazší otázku. „A můj pocit? Nejde spíš o pocit toho chlapce?“ zajímala jsem se.

„Teď tu řešíme tebe. A jelikož jsi ten moment zmínila, asi pro tebe nebyl nepodstatný.“ Dva zápory v jedné větě. Další věc, kterou bych od psychiatra neočekávala.

„Rozhodně mě to znechutilo,“ začala jsem a z pohledu jeho zelených očí pochopila, že mám pokračovat.

„Také mi bylo líto sestřičky, která to po něm musela uklízet.“

Doktor chápavě přikývl a něco si poznačil do sešitu. Ani mě nenapadlo nahlédnout, protože by to působilo nezdvořile. Z nějakého důvodu jsem nechtěla ničit tu příjemnou atmosféru, kterou mezi námi vytvořil.

„A co ostatní pacienti?“ vyptával se dál.

„No...“ odmlčela jsem se a rozmyslela si, s čím začít. Rozhlédla jsem se okolo a ujistila se, že jsme tu skutečně sami. Ne že by snad areál býval narvaný k prasknutí, ale všude jste potkali alespoň pár lidí. Zde byl kromě zpěvu ptáků a šustění listí v mírném vánku, naprostý klid.

„Má spolubydlící je pětiletá dívka,“ spustila jsem.

„Nemáš ráda děti?“ zeptal se, ale z jeho výrazu jsem nevyčetla ani známku odsouzení. Vypadalo to, že se mě vážně snaží pochopit.

„O to nejde,“ vyhrkla jsem. „Je moc milá...jen. Přijde mi zanedbaná,“ dodala jsem.

„Zanedbaná? Jako že se o ni personál nestará?“

„Ne, to ne,“ vyhrkla jsem rychle. „Spíš její rodiče. Oblečení, které nosí, byste nesehnal ani v second handu. A nemá s sebou skoro žádné věci, vyjma jednoho plyšového králíčka, starého kartáčku na zuby a lahvičky s troškou levného mýdla.“

Doktor si opět něco naškrábal do sešitu a zvedl pohled ke mně. „A tebe to trápí?“

„Ano,“ kývla jsem rozhodně.

„Proč?“